

[Hjermind.]

skyldes det en Erkendelse af, at det ogsaa maa være muligt for de Folk, der er dømt efter denne Lov, paa et eller andet Tidspunkt at vende tilbage til Samfundet. Den socialdemokratiske Ordfører under Sagens Behandling forrige Aar, det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard, sagde derom — Sp. 150 —, at denne Regel betyder næsten Udelukkelse af Samfundet, men dette bør sikkert ogsaa ske. Denne Formulering, som det ærede Medlem dengang gav, dækkede sikkert, hvad største Parten af Tingets Medlemmer mente herom. Men det er et af de Omraader, hvor man har Lov at sige, at en nærmere Oplysning af Antallet af domfældte og af Arten af deres Forseelser kan gøre det rimeligt at overveje Tingene endnu en Gang. Og naar vi nu, hvad jeg haaber vil kunne ske med Vedtagelsen af dette Lovforslag, kan forlade Diskussionen om, hvad der skal straffes, og hvor meget der skal straffes med, saa bliver der det store Spørgsmaal tilbage: Er det rigtigt, at disse Mennesker for bestandig udelukkes af Samfundet?

Dør vil jeg gøre det Synspunkt gældende, at det for os i det kommende Aar ravnlig bliver Problemet, hvorledes vi skal faa de Folk, der idømmes ikke de langvarige Fængselsstraffe, men de kortvarige Straffe, ind i Samfundet igen. Jeg ser altsaa her ganske bort fra grove Forbrydere, Hipofolk, Schalburgfolk, Stikkere o. s. v., for dør ligger Problemet meget langt ud i Fremtiden. Men for Forbrydere, der er straffet med Domme fra 2 til 4—5 Aar, melder sig Spørgsmaalet, om det ud fra en rent samfundsmæssig, og jeg vil ogsaa sige ud fra en rent menneskelig Betragtning, er rigtigst at søge tilvejebragt Regler, der sigter mod at holde dem ude fra det almindelige Samfundsliv, eller Regler, der vil gøre det muligt for dem i Løbet af et Aaremaal at finde sig en ny Plads i Samfundet. Og jeg mener, at det sidste maa være Maalet.

Der er ikke i Ændringen til § 6 nogen betydningsfuld Forskel — lad mig sige det med det samme — i Forhold til den gældende Lovs § 6: At Udtrykket „almen Tilkid“ falder bort, tillægger jeg en vis psykologisk Betydning, og af reelle Forandringer bliver der tilbage Spørgsmaalet om Næringsadgangen, hvor denne efter Næringslovens Regler er udelukket, men saaledes at der er Mulighed for Handelsministeriet til at dispensere. Endvidere vil Pensionerne være afhængige af de almindelige Tjenestemandsløvgivninger og -vedtægter. Forskellen er ikke saa stor, men der er dog paa nogle af disse Omraader en vis Lempelse, som jeg

synes det har været rigtigt at indføre, særlig af Hensyn til de Smaafolk, som det i mange Tilfælde vil komme til at dreje sig om. Og da det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen nævnte den norske Lov i denne Forbindelse, vil jeg dog sige, at det har interesseret mig meget, at man ikke mindst i Norge i saa høj Grad har interesseret sig for Spørgsmaalet om at faa dem, der er idømt de smaa Straffe, ind i Samfundet igen. Jeg tror i hvert Fald, at det vil være et Problem, som vi her i Tinget engang i Fremtiden vil komme til at beskæftige os med, dette, om man vil holde dem varigt ude fra Samfundslivet og underholde dem og deres Familie, eller om man vil prøve at faa dem ind i Samfundet igen.

De Synspunkter, jeg her har gjort gældende, er gjort gældende bl. a. af Professor Andenæs i Norge i det Materiale, som Straffelovsudvalget har faaet, og deraf har jeg det Indtryk, at man i Norge vil forberede lignende Ændringer, som der kunde være Tale om her.

Det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen gjorde i denne Forbindelse opmærksom paa en Skærpelse, som kunde fremkomme efter den Affattelse af § 6, der nu vil komme. Jeg er klar over det Spørgsmaal, og vi har ogsaa drøftet det i Udvalget. Jeg tror ikke, man skal tage dette saa tungt. Efter den gældende Lovs § 6 sker Fradømmelse af Rettigheder for bestandig, kun under særlig formildende Omstændigheder for et bestemt Tidrum, og hvis en Mand efter den gældende Straffelov har faaet 4 Aar, er det for mig Udtryk for, at der ikke er formildende Omstændigheder. Saa vidt man i Udvalget fik oplyst, findes der ikke nogen Landsretsdom, der giver Fortabelse paa Tid, hvis Straffen er 4 Aar, men der findes nogle enkelte Underrettsdomme, og jeg vil tro, at der maatte være en Mulighed for at faa klaret dette Spørgsmaal, som vel næppe kan være noget stort Spørgsmaal.

Ændringsforslag Nr. 1 til § 3, Stk. 3, Nr. 2, tager særlig Sigte paa det tyske Mindretal. De særlige Forhold, der gør sig gældende med Hensyn til det tyske Mindretal, er her fremhævet paa en Maade, der, saaledes som det er blevet refereret af foregaaende Ordførere, kunde tyde paa, at det var nye Overvejelser, der var Tale om, men det er i Virkeligheden ikke Tilfældet. Alle rede ved Behandlingen i 1945 var man opmærksom paa dette Problem, og som det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen omtalte, sigtede § 10, 1ste Stykke, 2det Punktum, paa at give Mulighed for Hensyntagen til saadanne Personer, hvis Tilknytning til det